

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΒΑΙΒΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΣΙΟΥ 56

ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΤΗ ΦΥΛΑΞΟΥ

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 65

ΤΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ ΚΑΙ Η ΣΑΥΡΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

Ήρχισαν από το σημείον αυτό δομητικοί και οι δύο δρομείς. Αποφασισμένη για καλά να νικήση η Σάυρα, έτρεξε δυνατά ενώ πίσω της επάνω εις την άμμο άφινε ένα στενό αϊλάκι. Όταν έφθασεν εις το πρώτον κοτρώνι είδεν ότι επάνω εις το λαχανόφυλλον ο Σάλιαγκας που την είχε προσπεράσει, είχε υπογράψη ήδη. Η Σάυρα εξέπληγη δι' αυτό και απέφασε να διπλάσιση την ταχύτητα.

Εις το δεύτερο κοτρώνι, ο Σάλιαγκας είχε φθάση, πάλιν πρώτος. Ω! διάβολε! Άλλ' η Σάυρα δεν ήτο από τα ζώα εκείνα που κουράζονται εύκολα· γι' αυτό έβαλε για να φθάση εις το τρίτο κοτρώνι, όλα τα δυνατά της.

— Δύτην την φοράν, ειπε πλησιάζουσα εις το τρίτο κοτρώνι, ένίκησα!

Άλλ' όχι! ο Σάλιαγκας είχε πια σπαραγίση το λαχανόφυλλο και η σαύρα παρετήρησε το όστρακόν του και τα κέρατά του που έχάνοντο μέσα εις την πρωινήν ομίχλην. Έσκέφθη τότε ότι της έμεναν ακόμη οκτώ κοτρώνια και έσκέφθη ότι ο Σάλιαγκας όσον και εάν έκαμνε, στο τέλος θα άποστάση γιατί κουράζεται εύκολα, ενώ αυτή είχε νευρώση πόδια που δεν τα είχε κανένα άλλο ζώον.

Εις το τέταρτο κοτρώνι, ο Σάλιαγκας ήτο προχωρημένος και πάλιν κατά έν λεπτόν της ώρας! Υπέγραψε μ' ένα υπέρηφανο μονόγραμμο το λαχανόφυλλον και έρευγε άμέσως.

Η Σάυρα υπακτιύθη δύο στρουθία και ένόμισεν ότι αυτά μετέφερον τον αντίπαλόν της δια του αέρος. Απέφασε λοιπόν να προσέξη και έτρεξε στα τέσσαρα, με την μύτην προς τον ουρανόν, δια να ανακαλύψη την άπάτην.

Η προφύλαξις αυτή δεν της έφερε καμμία ωφέλεια παρεκτός ότι την έκαμε να βραδύνη το βήμα της και να κάμη μεγαλύτεραν την άπόστασιν που την έχώριζεν από τον Σάλιαγκαν μέχρι του πέμπτου ελέγγου.

Το ίδιο συνέβη έως το ένδέκατο κοτρώνι. Κάθε φορά ο Σάλιαγκας έφθανε δύο ή τρία λεπτά προητέρα από την Σάυραν, η οποία αν και ήτο κουρασμένη, δεν έχανε εν τούτοις τας έλπίδας της. Η λύσσα της έδιδε δύναμιν εις τα πόδια. Ηλιπίξεν η Σάυρα ακόμη ότι με μίαν υπερτάτην προσπάθειαν θα κατώρθωνε να φθάση πρώτη.

Τότε έβαλεν όλην την δύναμιν της και ήρχισε να τρέχη με ταχύτητα βολής.

Της έφαίνετο ότι το τεράστιο κοτρώνι, το τελευταίον

τέρμα, ολοένα έμεγάλωνε και ότι επλησίαζε. Και πράγματι μόνον όλίγα μέτρα άπέειχε!

Η Σάυρα τότε ήκουσε τα άλλα πτηνά και ζώα να ζητωκραυγάζουσι και ένόμισεν ότι όλα αυτά έγινοντο δι' αυτήν. Άλλοίμονον όμως! όχι! Δεν έζητωκραυγάζον δι' αυτήν, αλλά δια τον αντίπαλόν της· τα μύραβο αυτά έδίδοντο εις τον Σάλιαγκαν ο οποίος πρώτος έγγραφεν επάνω εις το τελευταίο κοτρώνι το όνομά του και δίπλα την λέξιν: **Θρίαμβος.**

Όταν έφθασεν η Σάυρα και είδε την υπογραφήν του αντίπαλου της ένόμισεν ότι ώνειρεύετο και ήρχισε να κτυπά το κεφαλάκι και να έρωτά τον εαυτόν της.

— Μα πώς γίνεται να νικηθώ από το παιηοσαλιγκάρι αυτό που δεν ήμπορεί να πάρη τα πόδια του;

Και βέβαια ήτο πολύ παραδόξον αυτό. Άλλά να σάς ειπώ τι κατεργαριά είχε παιχθή εις βάρος της δυστυχημένης Σάυρας. Όλοι μας ήξεύρομαν ότι τα σαλιγκάρια είναι σχεδόν όλα ίδια και όμοιάζουν πολύ το ένα με το άλλο. Λοιπόν τι νομίζετε ότι κάμνει ο Σάλιαγκας; πέρνει δώδεκα άλλα σαλιγκάρια και καθένα από αυτά το βάζει κοντά εις ένα κοτρώνι, ούτως ώστε όταν περνούσε αυτός δεν έχανε καιρό να γράφη και να υπογράψη, άλλ' όλα αυτά ήσαν ετομασμένα από τους εξαδέλφους του.

Ενώ απεναντίας η Σάυρα η κακαμοίρα τι να σου πρωτοκάμη με τα πόδια της μόνον· αυτή ήτο υπερχρεωμένη όχι μόνον να τρέχη, αλλά και να υπογράψη μόνη της και έτσι έχανε πολλόν καιρόν, και γι' αυτό ένίκηθη από τον Σάλιαγκαν.

Το πτηνίδι αυτό που έπατήθη εις βάρος της Σάυρας είχε ένα ωραίον αποτέλεσμα, διότι έχαμήλωσε την μύτην της και της έδωσεν ένα καλό μάθημα ότι δεν πρέπει να υπερηφανεύεται κανείς πολύ.

Τα 100 φράγκα του στοιχήματος έξωδεύθησαν εις ένα λουκούλιον συμπόσιον, κατά το όποιον η Σάυρα παρηγορήθη δια το πάθημά της. Όταν κατόπιν το έφριξαν εις την σαμπάνιαν, η κυρά Κουκουβάγια έχαμη πρόποσιν υπέρ των νεαρών άναγνωστών του παραμυθιού τούτου ένα το πάθημα της σαύρας τους γίνη ωφέλιμον μάθημα.

Από τότε η Σάυρα δεν έβγαλε τσιμουδιά και έσέβετο τα Σαλιγκάρια, διότι το κατάλαβε και μόνον της πλέον ότι η υπερηφάνεια και τα παγσία λόγια δεν είναι άρετή, αλλά μάλλον ήμπορεί να τα χαρακτηρίση κανείς αυτά τα δύο ως τα χειρότερα έλαττώματα.

Τ Ε Λ Ο Σ

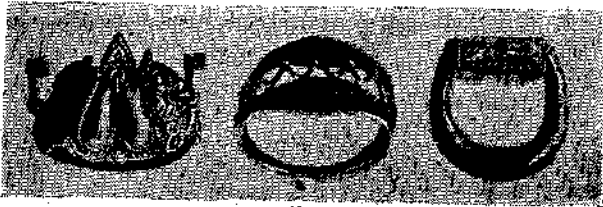
Ε! τα μάθατε λοιπόν υπαίμακες; η Κυβέρνησις απέφασε να βάλη φόρο εις τα κινητά σπίνια και άλλομονό σας! ειπεν η σαύρα εις τα τρία σαλιγκάρια, ένα από τα όποια άγορεύερα της έδωσεν ένα πολύ καλό μάθημα, με το όποιον της έδωσε να καταλάβη ότι δεν πρέπει να φηροδερρηφανεύεται.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Όλη η αρχαία ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα, τα οποία προσέδωσαν και προσδίδουν συμβολικόν κύρος εις το δακτυλίδι.

Το δακτυλίδι εις την αρχαιότητα χρησιμοποιεσθαι ως σημείον ταυτότητος. Από τα τρία αυτά δακτυλίδια που βλέπετε εις την εικόνα, το πρώτο πρώτο είναι το δακτυλίδι του βασιλέως της Αιγύπτου Αχμάντος, το δεύτερο είναι δακτυλίδι φίλιας και το τρίτον ήτο εν χρήση εν Γερμανία ως δακτυλίδι αρραβώνων κατά τον 17ον αιώνα.

Θα γνωρίζετε βεβαίως από την ιστορίαν, ότι η Σάμος είχε κάποτε εις την αρχαιότητα, έναν Τύραννον ονομαζόμενον Πολυκράτην. Ο Πολυκράτης αυτός ποτέ του δεν είχε γνωρίσει την δυστυχίαν. Ήτο ο μόνος εύτυχης άνθρωπος, με τα άμύθητα πλούτη του, με όλας τας απολαύσεις του.

Ο Πολυκράτης όμως εσκέπηθι ότι η τόση του ευδαιμονία και εύτυχία ήμπορούσε να θυμώση τους Θεούς, τους οποίους εφρανότατο ως πολύ ζηλιάρηδες. Απεφάσισε λοιπόν να θυσιάση το πείδι πολύτιμον αντικείμενον από οσα είχε, δηλαδή ένα βαρυτιμώτατο δακτυλίδι εξαιτίας τέχνης, στολισμένον με τα λαμπρύτερα πετράδια του κόσμου, και σκαλισμένο με την σμίλην του διασημοτέρου καλλιτέχνη της εποχής εκείνης. Το δακτυλίδι αϊτά το επέταξε εις την θάλασσαν επίταξ ενάμιζεν ότι με την πράξιν του αυτήν ήμπορούσε να καλπισάση τους Θεούς, δια τους οποίους οι αρχαίοι Έλληνες ενόμιζον ότι θέλουν εις τον κόσμον την ισότητα την οικονομικήν μεταξύ των ανθρώπων.

Πέρασαν μερικές ημέρες, όταν κάποτε ο υπερήφανος Πολυκράτης ενώ εξεκοκκάλιζε ένα ψάρι νοστιμώτατο και μεγάλο, εύρηκεν εις την κοιλιά του το δακτυλίδι που είχε πετάξει εις την θάλασσαν. Οι Θεοί δεν αδέχθησαν την θυσίαν αυτήν και την επέστρεψαν.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΩΣ ΑΡΡΑΒΩΝ

Τώρα ως εξετάσωμεν πώς το δακτυλίδι κατήνησε να χρησιμοποιή ως αρραβών. Είπωμεν εις το προηγούμενο φύλλο ότι κατά την αρχαιότητα το δακτυλίδι χρησιμοποιεσθαι αντί σφραγίδος. Όταν λοιπόν ένας ήθελε να είπη εις ένα του φίλον ότι του έχει άπόλυτον εμπιστοσύνην, έδωκε το δακτυλίδι του και του το περνούσεν εις το δικό του χέρι. Το να δίδη όμως το δακτυλίδι του ένας εις έναν άλλον είναι το ίδιο σαν να δίδη τον εαυτόν του. Απ' αυτό λοιπόν προήλθεν η έννοια του αρραβώνος. Ο αρραβωνιαστικός όταν δίδη το δακτυλίδι εις την μνηστήν του, δίδει, παραχωρεί τον εαυτόν του.

Η εικόνη την οποίαν δημοσιεύομεν σήμεραν παριστάνει ένα νέον ευγενή από την Τοσκάνιαν να περνά τον άρραβώνα εις το τέταρτο δακτύλο της δεξιάς χειρός της μνηστής του.

Τα δακτυλίδια αυτά, τα οποία εχρησίμευσαν δι' αρραβώνων ήσαν μεγάλης αξίας και το γιατί το καταλαβαίνετε μόνοι σας. Ένας δια την εξωτερικήν παράστασιν του εαυτού του δεν δίδει και μεγάλην προσοχήν, δι' αυτό και τα δακτυλίδια τα οποία μεταχειρίζεται κανένας δια τον εαυτόν του δεν είναι ούτε πολύ εμμορφα, άλλ' ούτε και πολύτιμα. Είναι όμως εύνητον ότι τον αρραβώνα κανείς προσπαθεί να τον κάμη όσον το δυνατόν πολυτιμώτερον και εύμορφώτερον, αφού πρόκειται να στολίση το χέρι της μνηστής του, της γυναίκος δηλαδή η οποία θα τον συντροφεύη καθ' όλην του την ζωήν.

Πολλοί ρομαντικοί μνηστήρες επάνω εις το μέταλλον του αρραβώνος εσυνείθισον να χαραξουν άλλοι μὲν αισθηματικές φράσεις, άλλοι δὲ στίχους.

Εις το Βυζάντιον ιδίως οι αρραβώνες ήσαν πολυτελέστατοι και έφερον συνήθως και ζωγραφικας παραστάσεις του Χριστού εύλογούντος τον αρραβωνιαστικόν και της Παναγίας εύλογούσης την μνηστήν.

Αργότερα, κατώρθωσαν οι διάφοροι έραστοι κατοπιν επιπόνου μικροσκοπικής εργασίας, να χαραξουν επί του άνω μέρους της αρραβώνος το όνομα της μνηστής των ή και αυτήν ταύτην την προσωπογραφίαν των.

Σηνή αρραβώνος κατά τον μεσαίωνα. Ο μνηστής παρουσιάζει στενατότου κόκλου συγγενών περνα το δακτυλίδι εις το δακτύλο της μνηστής του

Το δακτυλίδι εχρησίμευσεν πολλάκις και ως σημείον φίλιας ή ως σήμα μυστικού δεσμού μεταξύ δύο προσώπων. Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΥ ΠΩΣ ΕΓΙΝΕΝ ΒΑΡΩΝΗ Υπάρχει η παράδοσις ότι το δακτυλίδι είναι το μόνον κόσμημα το όποτον συνεποφέρει κανείς μαζί του εις τον ουρανόν μετά τον θάνατον. (Έπεται συνέχεια)

ΚΑΠΟΥ ΧΑΡΕΣ ΑΚΟΥΟΝΤΑΙ

(Εμελοποιήθη κατά το δημώδες «Κάτω στον κάμπο το πλατύ»).

Στον πλατάνο βρά στον πλατάνο
στον πλατάνο τ' Αλή-πασσά
γέμ' χορό έχουν στημένα
παληκάρια δοξαριένα.

Ο ΟΡΚΟΣ

Όλοι εμπρός παιδιά με έλπίδα
όλοι εμπρός παιδιά με καρδιά
για δημοκεία, τιμή και πατρίδα
στου πολέμου εμπρός τη φωτιά.

Πάντα εμπρός, εμπρός και θα είνα
δίπλα μαζί μας για βοηθός
στου πολέμου παιδιά τους κινδύνους
του Χριστού μας ο άγιος Σταυρός.

Κάπου χαρές, βρά, κάπου χαρές
κάπου χαρές ακουόνται
γέμ' χαρές και πανηγύρια
και βαρούν χαρές πανηγύρια.

Στα Γιάννενα, βρά, στα Γιάννενα
στα Γιάννενα ο Διάδοχος
γέμ' καθάλλα μπάνκι στ' ότι
γέμ' χαρά στο στρατηλάτη.

Όρκον φρικτόν, Πατρίς, τα παιδιά σου
δίδουν εις σέ, πώς μόνο ποθούν
η ελεύθερα όλα μιά μέρα
η ο μνήμα τιμής να ταρούν.

Το Σούλι τ'ά βρά το Σούλι τ'ά
Το Σούλι τ'αμπότακτο
γέμ' κι η Πάργα ξεφαντόνουν
το στοικό μας στεφανώνουν.

Έξπνα καϊμέ, βρά, έξπνα καϊμέ
έξπνα καϊμέν' Αλή-πασσά
γέμ' και σ' κρη-Φροσίτη
προβάλε μέσ' απ' τη λίμνη

Να δητε το-βρά να δητε το
να δητε το Λεβέντη μας
γέμ' του Έθνους το καϊμω
γέμ' χαρά σου καθάλλαρη.

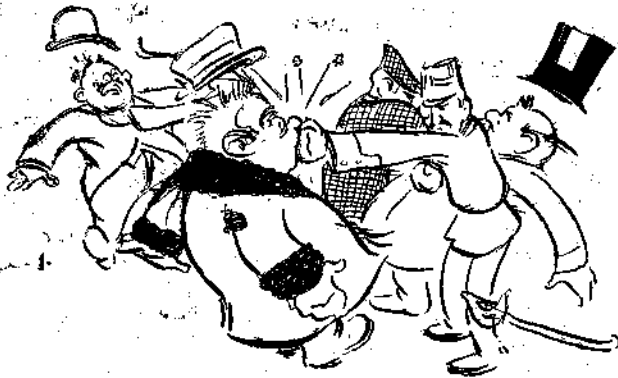

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

‘Αγαπητά μου άνηγια,

Με το κυνηγητό όπου έχαμαν τής επιτροπής οι γυναίκες εις τό ‘Ελληνικό χωριό τής ‘Ηπείρου όπου σάς είπα να μου εύρητε εις τό προηγούμενον φύλλον, τήν έχαμαν να πάρη τό φύσημά της εις τήν... παρ’ όλιγον να σάς τό είπω, τέλος πάντων, εις τήν πρωτεύουσαν μιάς γνωστής επαρχίας τής

‘Ηπείρου. ‘Εκεί οι φίλοι μας τό έρριξαν βαριά. Μιά ημέρα, μιά βδομάδα, ένα μήνα εκεί εύρίσκοντο.

‘Ο καυμένος ό Λάμπια δέν ήμπερούσε να ύποφέρη τριαύτην καθηστικήν ζωήν. ‘Επρεπε να κινηθή λιγάκι. ‘Ησο τόσον παχύς αυτός βλέπετε και ή άκίνησία τόν έδραπτε. ‘Ημέρα σε κάτι άλλα χωριά που ζούρω, τους λέγει μίαν ημέραν, να ιδήτε που είναι όλοι ‘Αλβανοί!

— Πήγαινε άπ’ εδώ, του λέγει με θυμόν ό συνάδελφός του Γάλλος’ αρκετά μās έπαιξε ως τώρα. Πήγαινε μόνοσ σου να εύρης ‘Αλβανούς. ‘Ημεις μέχρι σήμεραν όλο ‘Ελληνες βλέπομεν εκεί όπου σύ μās έλεγεσ ότι ήσαν ‘Αλβανοί.

— Θα έλθετε, κύριοι! επαναλαμβάνει ό κ. Λάμπια με όργην. Είθεσ ύποχρεωμένοι! Δέν ήμπορώ να πάω μόνοσ μου! ‘Ορίστε λοιπόν, και ράπ, ένα φούσκα του φουρνίζει στή μύτη ό κ. Φουρνιέ.

‘Εδώ έπεμβαίνον οι λοιποί συνάδελφοί των: ό κ. Μπιλύνσκυ τής Αυστρίας, ό κ. Πέρρυ τής Γερμανίας, ό κ. Λεύκοβιτς τής Ρωσσίας και ό κ. Ουέλο τής ‘Αγγλίας και έγλύτωσαν τόν κ. Λάμπια από περισσότερες.

Είξεύρετε τό όνομα τής πόλεως όπου συνέβησαν αυτά; ‘Αμα λάβετε ένα γράμμα από κάθε ‘Επιτροπον (τό μεγάλο) και ένα από τόν κ. Λάμπια θα σχηματίστε με τά έξ αυτά γράμμα-α τό όνομα τής πόλεως όπου σάς ζητώ.

‘Αναμένω να μου γράψετε άμέσως μέχρι τάς 15 πρέχοντος μηνός δια να σάς βραβεύσω εις τό επόμενον φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέχρι σήμεραν ήμουν συνειθισμένη να σάς αναγγέλλω δια τής στήλης ταύτης όλο εύχάριστα. Τόσον πολύ σάς έσυνειθισα, τρία τόρα χρόνια, και τόσον σάς ήγάπησα, όπου, όταν καμμιάν φοράν μου έγγραψτε κανένα παράπονον ελυπούμην κατάχαρδα και έσπευδα άμέσως να σάς ευχαριστήσω, εφόσον μου ήτο δυνατόν. Σάς έθεώρων πλέον πραγματικά μου άνηγία και δέν είχαν τίποτε! άλλο στον νούν μου, παρά μόνον πώς να σάς ευχαριστώ. Τόρα εύρίσκομαι εις τήν ανάγκην να σάς λυπήσω. Το ζούρω ότι θα λυπηθήτε πολύ, αλλά δέν ήμπορώ να μή σάς τό είπω. Εκς τό έζης θα με χάσετε δέν θα έχετε πλέον *Θεόν Καλήν* και τό λυπηρότερον ούτε *«Παιδικόν ‘Αστέρ»*.

‘Ο ‘Αγαπητός μας *«Παιδικός ‘Αστήρ»*, τό λαμπρό και πο-

λυαγαπημένο μας περιοδικόν τό όποϊόν επί τρία τόρα έτη μās έμαθε τόσα ωραία πράγματα, διακόπτει τήν εκδοσιν του.

‘Ας ελπίσωμεν όμως ότι ή διακοπή δέν θα είναι παντοτεινή, διότι δέν γίνεται ούτε από έλλειψιν χρημάτων, ούτε από έλλειψιν συνδρομητών και άγοραστών, αλλά τούναντιον λόγω πληθώρας εργασιών του διευθυντού μας, ασχολουμένου τόρα εις άλλας εκδόσεις.

‘Η Θεία σας Καλή.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 62^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

1) ‘Αρτα—Ξέρρης=‘Αρταξέρρης

2) Ε
Ε Λ Α
Α Δ Λ Ο Σ } ΕΛΛΑΣ
Κ Α Ν Α Δ Α Σ
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η

3) Εις τήν Σεβαστούπολιν

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: Πύργου: Κανόνι του Κιλκίς, ‘Αθ. Κατάφας, ‘Αργους: ‘Αγαμ. Γ. Καμπόσος, Ν. Γκουμογιαννόπουλος, ‘Αγίου Βλασίου: Δημ. Κ. Χαραλάμπους, Γουρνιέτσης: Μαρμαρωμένος Βασιληάς, ‘Αθηνών: Ι. Π. Τσολάκος, Γ. Καρθούνης, Ν. Σ. Κουτσουβέλης, Σενοφών Χάρης, Χαλκίδος: Ζωΐτσα Ι. Μιχαήλ.

‘Εκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οι: Σενοφών Χάρης (ένα ‘Αλμπουμ δια κάρτ-ποστάλ). ‘Αθ. Κατάφας, (5 τεύχη του Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: ‘Αθηνών: Γρηγ. Λιθιεράτος, Ι. Φ. Ρουβινέτης, ‘Αμαλιάδος: Στέφ. Δ. Βασιλόπουλος, Βόλου: ‘Εκατόμβη Σαραντοπούρου, Πατρών: Γεώργ. Δρακόπουλος, ‘Ιωαννίνων: Τροπαιοφόρος, Ξανθός Διαβολάκος, Δικέφαλος ‘Αετός.

‘Εκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οι: Γρ. Λιθιεράτος (5 τεύχη του Καλλιτέχνου). Δικέφαλος ‘Αετός: (3μηνον συνδρομήν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Σπάρτης: Θεόδ. Γ. ‘Ερμηλίου, Πύργου (Τριφυλλίας) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Κυπαρισσίας: Γ. Κ. Μιχαλόπουλος.

‘Εκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου ό: Θ. ‘Ερμηλίου (ένα τεύχος του Καλλιτέχνου).

ΛΥΣΕΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 62^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

ΚΕΜΑΛ

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΙ: ‘Αθηνών: Ν. Σ. Κουτσουβέλης, Ι. Φ. Ρουβινέτης, ‘Εμμ. Φλωράκης, Χρ. Γρηγορόπουλος, Α. Παπαδάτος, Ξεν. Χάρης, Ι. Π. Τσολάκος, Γ. Καρθούνης, Ν. Ρουβινέτης, Πύργου: ‘Αθ. Κατάφας, Κανόνι του Κιλκίς, Διάβολος Ξυδάτος, Περιφήμος Σούδα, ‘Ιω. Γρηγορόπουλος. ‘Αμαλιάδος: Στέφ. Δ. Βασιλόπουλος, ‘Ιωαννίνων: Μαρμαρωμένος Βασιληάς, Τροπαιοφόρος, Ξανθός Διαβολάκος, Δικέφαλος ‘Αετός, Σουβλαση: Δ. Κ. Χαραλάμπους, ‘Αργους: Ν. Γκουμογιαννόπουλος, Κ. Στ. Ασβαρδιάς, Γ. Ν. Μάρκος, ‘Αγαμ. Γ. Καμπόσος, Τρεκόλειος Κ. Γρ. Τσιβεριώτης, Βόλου: ‘Εκατόμβη Σαραντοπούρου, Γυθείου: Γεωργία Μουντζουρίδου, Πατρών: Γεώργ. Δρακόπουλος, Πειραιώς: Ι. Κωστόπουλος, Ν. Κριεζής, Σπάρτης: Θ. Γ. ‘Ερμηλίου, Πύργου (Τριφυλλίας) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Κυπαρισσίας: Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Χαλκίδος: Ζωΐτσα Ι. Μιχαήλ.

‘Εκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οι: Χρ. Γρηγορόπουλος: (5 τεύχη του Καλλιτέχνου). Γ. Καρθούνης, (ένα Σέρλοκ Χόλμς) Κανόνι του Κιλκίς, (ένα άμερικανικόν κονδυλόφορον) Ι. Τσολάκος, (μίαν Νήσον του Αιγαίου), Ι. Κωστόπουλος: (ένα τεύχος του Καλλιτέχνου) Γ. Μουντζουρίδου: (ένα άμερικανικόν κονδυλόφορον).